

CHÚA KHÔNG BỎ CON

KỊCH BẢN VĂN HỌC

Nguyễn Thị Thu Thủy

I. CHUẨN BỊ:

- 1 bộ bàn ghế sang trọng, 1 ấm trà, 1 điện thoại bàn, 1 chiếc ghế bô.
- Các vật dụng cần thiết trang trí khung cảnh một gia đình giàu có.
- Màn hình chiếu trên tường khung cảnh bầu trời đêm với tinh tú sáng nhấp nháy.
- Nhạc nhẹ làm nhạc nền, nhạc cầu nguyện, âm thanh tiếng tát tai, tiếng bàn ghế bị xô đổ và ca khúc “Lòng thương xót Chúa” của Nhạc sĩ Giang Ân.

II. NHÂN VẬT và TRANG PHỤC:

- Cô gái tên Thiên Thanh, học sinh lớp 12 mặc áo dài trắng và bộ đồ thường mặc trong nhà.
- Bà Vân – mẹ của Thiên Thanh tuổi trung niên, dễ nhìn, mặc đồ đẹp nhã nhặn.
- Ông Thúc (chồng tương lai thứ 2 của Bà Vân) dáng to cao, vạm vỡ, tuổi chừng 50, mặc quần tây, áo sơ carô sậm màu.
- Kiên, phó bí thư Quận – người môi lái làm ăn đàng đi của ông Thúc, mặc quần Jeans áo thun.
- 1 người đóng vai linh mục mặc áo chùng thâm có dây các phép.

III. KHUNG CẢNH:

Một căn nhà bài trí sạch sẽ, gọn gàng, bàn ghế sang trọng. Trên tường có treo tượng chịu nạn.

IV. DIỄN BIẾN:

CẢNH 1:

Thiên Thanh: (Mặc áo dài trắng đang từ trong sân khấu đi ra thanh thản với cặp sách trên tay bỗng khựng lại, thái độ ngưng ngừng) Chào mẹ con mới đi học về!

Bà Vân: (Đang ngồi sát ông Thức với một tay ông này vòng qua eo của bà, bắt chọt giạt mình ngồi xa ra) Ờ... ờ... chào con! Con không chào Bác Thức hả? Ờ, hôm nay đi học về sớm thế ?

Thiên Thanh: (Tỏ vẻ lạnh lùng và mắt không nhìn về phía ông Thức) Dạ, con được nghỉ tiết cuối do thầy giáo bận việc đột xuất. Thôi, con đi xuống nhà dưới!

Bà Vân: Con chào Bác Thức đi!

Thiên Thanh: (Giọng thờ ơ và vẫn không nhìn ông Thức) Chào bác Thức!

Bà Vân: (Đứng lên mặt giận dữ đưa tay sủi trán Thiên Thanh) Cái con này, ai dạy dỗ con mà nói năng với người lớn như kẻ thù vậy? Hồn láo hả?

Thiên Thanh: (Hơi cúi xuống) Con xin lỗi...

Nói xong Thiên Thanh chạy vào trong.

Bà Vân: (Ngồi xuống cạnh ông Thức) Con bé có vẻ không thích anh mấy!

Ông Thức: (Lại vòng tay qua ôm eo bà Vân) Kệ nó chứ! Em là mẹ nó, em cứ quyết định. Mình cứ lấy nhau rồi khi đó, anh sẽ cùng với em dạy dỗ nó. Con cái phải nghe lời cha mẹ chứ! Rồi em coi, mai một chúng ta là một nhà rồi, em sẽ thấy, nó sẽ phải bỏ cái thói coi mình là trung tâm đi!

Bà Vân: (Đẩy tay ông Thức ra) Em chỉ sợ con bé bị tổn thương. Ngày xưa, bố nó bỏ đi hỏi nó bé tí, bây giờ không biết chết nơi nào... Một mình em nuôi nấng con bé từ đó đến nay.

Ông Thức: Thôi thôi thôi... em đừng có nhắc đến ngày xưa nữa. Mình cứ vậy đi. Em lo xem lại giấy tờ nhà của em đó. Mình đã bàn rồi, đằng nào cũng về một mối, em sang tên cho anh để mai một anh tiện tính chuyện làm ăn lớn. Rồi em cũng nói với con bé đi. Anh lo giấy tờ bên giáo xứ và tuần sau đi đăng ký kết hôn. Thôi anh về đây! Em nói với nó sớm sớm nhé!

Bà Vân: (Trả lời nhỏ nhẹ) Dạ, em biết rồi! Anh về cẩn thận!

Ông Thức đứng dậy vào trong phía sân khấu bên này. Bà Vân ngồi trầm tư nhìn về phía sân khấu bên kia (chỗ Thiên Thanh chạy vào lúc nãy). Ánh đèn sân khấu tắt dần.

CẢNH 2

Trong nhà bài trí một cái bàn. Bà Vân và ông Thức mặc đồ sang trọng khoát tay nhau thái độ vui vẻ tiến ra sân khấu trước, Thiên Thanh mặc đồ đơn giản theo sau. Hai người ngồi xuống, Thiên Thanh có ý định đi vào trong.

Bà Vân: (Thở ra) Phù!!!! Mệt quá, cuối cùng cũng xong mọi thủ tục. Thanh, con đứng lại!

Thiên Thanh: (Khựng lại nhìn mẹ với ánh mắt buồn) Dạ!

Bà Vân: Từ nay con đã sung sướng hơn, vì có dưỡng Thức chăm lo cho con. Mọi thứ con phải nghe lời dưỡng nghe chưa?

Ông Thức: Từ từ thôi em! Mình cứ từ từ dạy cho con nó. Hôm nay là ngày vui mà! (Quay sang Thanh) Thanh, con ngồi xuống! Thôi, tối nay mình ra nhà hàng ăn một bữa, đừng ăn cơm gì hết!

Thiên Thanh không nói, vẫn đứng chằm chằm nhìn ông Thức.

Bà Vân: (Nhìn ông Thức vui vẻ) Ăn nhà hàng hả? Vậy cũng được, em cũng không muốn xuống bếp chút nào hết. Cả ngày hôm nay nào lể lạy, rồi khách khứa hai bên nên cũng mệt.

Thiên Thanh: Thưa mẹ, cho con ở nhà, con còn bài vở chưa chuẩn bị xong.

Ông Thức: (Nói nhanh chóng) Ờ thôi, nếu con bận thì cứ ở nhà chứ không tối về cũng trễ lại không kịp cho con! (Chuyển cái nhìn sang Bà Vân) Em có chuẩn bị gì không?

Bà Vân: Em vào trong lấy vài thứ! Anh chờ em chút xíu rồi mình đi nhé!

Bà Vân đi vào trong.

Ông Thức: (Nhìn Thiên Thanh giọng đanh lại) Con Thanh lại đây! Ngồi xuống!

Thiên Thanh từ từ rón rén ngồi xuống.

Ông Thức: (Đưa tay ấn đầu Thanh xuống) Tao nói cho mày biết! Giờ cái nhà này tao làm chủ! Mày phải nghe lời tao nghe chưa? Đừng có mà lì lợm, tao bẻ gãy cổ!

Bà Vân: (Từ trong bước ra) Mình đi được rồi anh!

Ông Thức: (Giả vờ vui vẻ) Ừ, ừ, mình đi! Thanh, dưỡng với mẹ đi nha! Con ở nhà xem có gì ăn rồi tự nấu nhé!

Bà Vân và dưỡng mới của Thiên Thanh vui vẻ khoát tay nhau đi ra. Khi hai người đi khuất, Thiên Thanh quỳ xuống, mắt hướng lên tượng Chúa, chắp tay lại. (Mở nhỏ nhạc cầu nguyện) Đền sân khấu tắt đi để lại khung cảnh một bầu trời đầy sao đang nhấp nháy.

Thiên Thanh: Chúa ơi! Trời tối nay đẹp quá! (Lặng vài giây) Chúa có nhìn thấy con không? Con thấy buồn! Con biết dưỡng Thức chỉ lợi dụng mẹ con, chỉ tính toán lợi

ích cho mình. Chúa Giêsu! Chúa có nghe thấy con đang nói không? Ước gì con trông thấy Chúa và biết rằng Chúa không bỏ con. Ước gì... Ước gì con còn bố...

Bỗng có tiếng điện thoại bàn reo lên. Đèn sân khấu lại mở sáng. Thanh nhắc máy.

Thiên Thanh: Dạ, alô! Dạ, con chào Sơ! À, dạ... con chưa ăn tối, dượng và mẹ con đi ăn nhà hàng rồi ạ! Dạ... sao? Sơ muốn ngày mai con đọc Sách Thánh vào lễ chiều ạ? Vâng, con biết rồi! Mai con sẽ đi sớm! Thưa Sơ, thưa Sơ... (im lặng vài giây) Giả như có lúc nào đó, con... xin vô nhà Sơ ở mấy bữa có được không? (im lặng vài giây để nghe) Ôi! (chuyển sang vẻ mặt phấn khởi hơn) Con cảm ơn Sơ nhiều!

Thiên Thanh cúp điện thoại bàn xuống rồi đan hai tay lại với nhau, vẻ mặt suy tính sau đó đi vào trong. Đèn sân khấu mờ dần chỉ còn lại hình ảnh bầu trời đầy sao. Chuyển cảnh.

CẢNH 3

Tiếng gọi từ trong sân khấu: Con Thanh đâu?

Thiên Thanh: (Mặc đồ bộ thường ngày từ trong sân khấu bước ra) Dạ!

Ông Thức: (Từ bên kia sân khấu xuất hiện, vừa thấy Thanh thì đẩy mạnh Thanh ngã chúi xuống rồi nghiêng răng lại nói) Tao đã bảo mày là hôm nay tao có khách, mày phải ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ cơ mà! Sao mày trông như con cóc ghè thế kia?

Thiên Thanh: A! (thái độ như bị đau rồi lồm cồm bò dậy) Dạ, con xin lỗi! Mà, con đâu cần phải ra ngoài đây khi dượng đang có khách ạ?

Ông Thức: Mày dám cãi hả! Tao bảo gì thì làm nấy nghe chưa! Mau đi thay cái đồ nào đẹp nhất mà mặc vào! Nhanh lên!

Thiên Thanh: Dạ! (sợ sệt cố đi nhanh vào trong)

Có tiếng chuông cửa Kính coong! Kính coong! Ông Thức đi vào trong mở cửa rồi khi ra dẫn theo một người nam (tên Kiên) tuổi trung niên.

Ông Thức: Mời chú Kiên ngồi! (Tay rót nước trà vô ly) Mời chú uống nước! Chuyện hôm trước tôi bàn với chú về mảnh đất tôi nghe nói mới lấy được từ cơ sở từ thiện của nhà dòng nào đó, chú tính sao rồi?

Kiên: Ông quả không hổ danh là Thức “thời”! Nhà ông đây hả? Nhà đẹp. Mà, em Thanh đâu rồi? (Ngó qua ngó lại)

Ông Thức: Cảm ơn chú có lời khen. Con Thanh nó đang ở nhà trong. Mà nhà chú chẳng đẹp hơn nhà tôi sao? Thêm cái vị trí của chú trên quận nữa, ai mà không ao ước! Thôi, mình đi thẳng vào mục đích chính luôn đi! Chú nói cho tôi giá cả làm sao?

Kiên: Chà! (tặc lưỡi) Giá cả không thành vấn đề! Chỉ là... tôi cũng nói thẳng, nếu ông ưng để em Thanh cho tôi...

Ông Thức: Ôi trời, tưởng gì! Đó là chuyện nhỏ. Tôi đâu biết chú thích nó! Để tôi sắp xếp! Vậy... (nhìn Kiên đầy ẩn ý) coi như thỏa thuận xong nhé!

Kiên: OK!

Ông Thức: (Quay mặt vào một bên sân khấu) Con Thanh đâu?

Thiên Thanh: (Từ bên trong nói vọng ra) Dạ!

Thiên Thanh chạy ra, tay quệt quệt mồ hôi. Ông Thức nháy mắt cho Kiên rồi đi vào phía kia sân khấu.

Kiên: (Cười đều, nhìn Thanh không chớp mắt) Em! Lại đây!

Thiên Thanh: Chú... dựng cháu đi đâu vậy ạ?

Kiên: Ôi, ông ấy đi đâu, đâu có quan trọng! Giờ quan trọng là anh với em! (Vừa nói Kiên vừa đưa hai tay với định ôm lấy Thanh)

Thiên Thanh: (Thanh chạy qua bên kia bàn tránh Kiên) Chú, chú định làm gì? Chú đừng hành động sai trái, đó là tội trọng!

Kiên: Phải gọi là anh chứ! Mà tội lỗi gì? Em đẹp thế này, chẳng lẽ thích em là có tội? Đừng chạy, lại đây với anh!

Thiên Thanh: Không được, xin chú đừng làm vậy!

Thiên Thanh chạy lòng vòng quanh bàn. Kiên không sao bắt kịp, quơ tay xô đổ chiếc bàn. (tạo tiếng động bàn ghé đổ) Bà Vân từ đâu chạy vào.

Bà Vân: (Quát lớn) Anh kia, ai cho anh vào đây? Anh đang làm gì con bé nhà tôi? Đi ngay ra khỏi nhà tôi!

Thiên Thanh chạy lại núp sau lưng mẹ.

Kiên: (Ám ớ...) Ó! Cô là ai?

Bà Vân: Tôi mới là người hỏi anh câu đó! Tại sao anh lại ở trong nhà tôi? Anh không nói nhanh tôi gọi công an! Nói mau!

Kiên: (Ngơ ngác) Ồ! Nhà này là của...

Ông Thức từ ngoài đi vào, vừa đi vừa nói.

Ông Thức: Sao, có chuyện gì? Chuyện gì, mọi thứ chẳng phải tốt đẹp sao?

Kiên: (Nhìn thấy ông Thức thì bực mình) Tốt cái con khi gì! Ông nói sắp xếp mà vậy hả? Tôi tưởng ông hiểu ý tôi chứ! Bà già này ở đâu ra phá đám đây?

Ông Thức quay sang nhìn Thanh rồi đưa tay tát “bốp” khiến Thanh té sấp mặt xuống.

Kiên: Đẹp đi! Vụ này coi như hủy kèo! Tôi về đây! Phí cả buổi tối! (Bước nhanh vào trong)

Thiên Thanh: (Khóc) Thừa dựng, chú này không tốt. Chú ấy định...

Ông Thức: (Nói với theo Kiên) Khoan đã!!!! (Rồi nhìn sang Thanh tức tối) Câm ngay, mày làm hỏng hết chuyện làm ăn của tao!

Bà Vân: Thì ra... (nhìn ông Thức với ánh mắt căm giận) Chuyện này là do ông xếp đặt hả? Ông điên sao? Ông đòi con gái tôi để lấy đạt mục đích bản thủ của ông hả?

Ông Thức: (Tát cho bà Vân một cái nẩy lửa) Mục đích nào là bản thủ? Bộ tao nuôi cho con mày ăn học không vậy hả? Nó là con mày hay là cha tao mà tao phải cung phụng nó?

Bà Vân: (Chỉ tay vào mặt ông Thức) Ông... ông, sao ông dám nói vậy? Bây giờ tôi mới biết bộ mặt thật của ông. (Dùng hay tay đánh liên tục vào người ông Thức)

Ông Thức: (Dùng chân đá bà Vân té mạnh xuống sàn nhà rồi chỉ tay về phía cánh gà sân khấu) Biến ngay! Hai mẹ con biến khỏi nhà cho tao!

Bà Vân: (Khóc to tiếng) Ông đã hứa gì với tôi trên nhà thờ ngày cưới... Ông làm vậy mà không sợ báo ứng sao? Ông không biết sợ Thiên Chúa sao?

Ông Thức vẫy hai tay rồi đưa ra sau lưng quay mặt không thèm nhìn Bà Vân. Thiên Thanh khóc tức tưởi lấy tay che mặt rồi bỏ chạy.

Bà Vân: (Vẫn còn ngồi thụp dưới đất nhìn theo dáng Thanh gọi) Thanh, Thanh!

Ông Thức: Đi hết đi! Nhìn thấy là bực mình! (thái độ bực bội bước vào bên kia sân khấu)

Bà Vân: (Nói trong nức nở) Thanh ơi! Mẹ sai rồi! Mẹ chỉ nghĩ cho mình mà không quan tâm đến cảm nhận của con. (Nhìn lên ảnh chịu nạn trên tường) Chúa ơi, con xin Chúa và Đức Mẹ thương con gái của con. (Vẫn khóc nức nở trong khi đèn sân khấu mờ dần)

CẢNH 4

Ông Thức dáng đi khập khiễng, hơi thở thều thào ho hen từ trong bước ra rồi từ từ ngồi xuống chiếc ghế bố, lưng ngửa ra phía sau.

Bà Vân: (Tay xách giỏ đi chợ đựng rau củ, trái cây) Ông ơi! Tôi về rồi nè! Ông thấy trong người thế nào? Đêm qua ông ho ra máu mà tôi sợ quá! Nhà này giờ chỉ còn lại tôi và ông. Con Thanh nó đã bỏ đi rồi lâu rồi cũng chẳng thấy tin tức.

Ông Thức: (Vừa ho vừa lấy tay giữ chặt ngực để kiềm cơn đau) Con Thanh nó đi bao lâu rồi bà?

Bà Vân: Nó đi 5 năm rồi ông à! Chẳng có ai nghe nói gì về nó. Tôi nhớ nó quá ông ơi!

Ông Thức: Bà còn giận tôi không? Vì tôi mà mẹ con bà chia cách. Vì tôi mà con Thanh nó bỏ đi. Tôi đúng là kẻ ích kỷ! Vì tôi chỉ lo cho mình nên giờ này Chúa mới phạt tôi thế này!

Bà Vân: Thôi, qua hết rồi. Tôi cũng vì Chúa, vì phép đạo mà còn ở với ông đến giờ này. Ông coi, bao lần ông đánh tôi, tôi không căm giận ông sao? Nhưng Lời Chúa và Giáo Hội dạy, phận làm vợ phải phục tùng chồng... (nghẹn lại)

Nhạc nhẹ...

Bà Vân: Tôi gọt táo cho ông ăn. Ăn rồi ông uống thuốc. Biết đâu Chúa chữa cho ông lành. Hay... tôi đi gọi cha cho ông xưng tội nhé!

Ông Thức: Tôi bỏ nhà thờ lâu quá rồi, giờ biết xưng tội xưng lỗi gì!

Bà Vân: Sao ông lại nghi ngờ lòng thương xót của Chúa? Đâu phải vì ông bỏ Chúa mà Chúa cũng đành xa ông! Tôi tin là Chúa lúc nào cũng chờ ông hết.

Ông Thức lại ho.

Bà Vân: (đưa tay xoa xoa ngực cho ông Thức) Cầu Chúa tỏ tình thương của Ngài cho ông.

Bà Vân lấy dao trên bàn cắt táo. Trong lúc đó mở nhạc bài “Lòng thương xót Chúa”. Có tiếng gõ cửa.

Bà Vân: (Đứng dậy) Ai vậy không biết. Lâu rồi nhà này còn khách khứa nào đâu!

Thiên Thanh mặc áo dòng từ trong sân khấu bước ra.

Thiên Thanh: (Trông thấy bà Vân thì nghẹn ngào) Con chào mẹ!

Bà Vân nhìn Thiên Thanh hồi lâu vừa ngạc nhiên vừa xúc động.

Bà Vân: Thanh, phải con đó không? Thanh! Con gái... Ông Thúc ơi! Con Thanh nó về nè!

Nói xong bà ôm chầm lấy Thanh. Thiên Thanh cũng ôm mẹ. Hai mẹ con cùng khóc. Ông Thúc cố gượng ngồi thẳng người lên vừa ngạc nhiên pha lẫn vui mừng.

Bà Vân: Vào nhà đi con. Con là Ma Sơ sao? Con đi tu sao? (Bà ngược lên trời) Ôi, phúc cho con quá Chúa ơi! Tạ ơn Chúa và Mẹ đã gìn giữ con gái con đến giờ này. (Quay sang ông Thúc) Ông ơi, con nó về, nó là Sơ nè ông ơi!

Thiên Thanh: (tiến gần chỗ ông Thúc) Con chào dượng!

Ông Thúc: (Cố đứng dậy nhưng người lão đảo) Thanh, con đã về, cuối cùng con đã về! Xin con tha thứ cho dượng...

Thiên Thanh: (Thanh đỡ ông ngồi xuống) Dượng ngồi xuống, ngồi xuống! Xin dượng đừng buồn phiền hay áy náy về con. Ngày rời khỏi nhà, con đã được các Sơ cứu mang. Sau đó con tiếp tục học cho xong và đi tu. Đã 5 năm trôi qua, khi nào con cũng cầu nguyện cho mẹ và dượng. Con vẫn biết tin tức về mẹ và dượng luôn. (Thanh nắm lấy tay Ông Thúc) Dượng! Con tha thứ cho dượng lâu rồi. Lát nữa, có cha đến giải tội và ban phép xức dầu cho dượng. Xin dượng đừng lần lữa nữa mà hãy để Chúa chữa lành cho dượng bằng tình yêu của Ngài nhé!

Ông Thúc: (Xúc động) Ôi lạy Chúa, bao năm con đã bỏ Chúa, đã thờ ơ với Chúa nhưng Chúa không bỏ con. Tạ ơn Chúa, con tạ ơn Chúa. Giờ này con có thể thanh thản đi ra đi. Xin dâng linh hồn con trong vòng tay từ ái Chúa.

Nói rồi ông Thúc từ từ ngã xuống ghé dựa và mắt nhắm lại. Bà Vân và Thiên Thanh quỳ xuống cầu nguyện và tạ ơn Chúa cho ông được ơn trở lại cùng Chúa trong giây phút cuối đời.

Mở nhạc bài “Lòng Thương Xót Chúa”

HẾT